

Belenézni egy szembe

Egy fa alá húzódott be az eső elől, a ház sarkától nem messze, úgy, hogy a lány hiába pillant ki hatalmas szemével a vörös taftpárnákkal és ópiumfüsttel bélelt, tompa fényű szobájának ablakán, őt ne vehesse észre. Korán érkezett, mert semmiképp sem akart elkésni, túlzott óvatosságra intette egy halk sejtelen, valami érte aggódó, fátyolos belső hang, ami önmaga védelmének ürügyén csupa kételkedést oltott belé, és aggasztó kérdésekre sarkallta, amelyektől legalább annyira igyekezett szabadulni, amennyire borús érdeklődését felkeltették.

Fázott, és cipője, ez a tüntetően egyszerű, gumitalpú lábbeli kezdett már átázni, esőkabátja gallérján pedig hideg csigák lassú könnyörtelenségével csordogált befelé az eső. Még nem tudta elhatározni magát, hogy a kapuhoz lépjen és becsöngessen, úgy állt ott a fa alatt, mint egy cövek, mintha maga is a vén platán egy elhalt kinövése lenne, aminek jelenlétét csak egy megfeythetetlen természeti szükségszerűség indokolja, egy kósza mozdulat, amely a létrejötte közben elfelejtette célját, és az áldatlan belekezdés és az ismeretlen befejezés között rekedt.

Mi ez a kényelmetlen félszesség, ez a folyamatos megtorpanás, próbálta valtatni az aggályoskodó hangot, és bosszúsán cigarettára gyújtott. Úgy gondolta, az önelemzés hajlama egyike a jó tulajdonságainak, bár arra nem emlékezett, hogy valaha is a hasznát vette volna. Nem látott rá a lány szobájára, csak elképzelte, hogy az ablak mögött a szokásos, friss parfümillat és a lány combok puha súrlódása várakozik rá, meg persze a taftpárnák, amelyek már kezdetben úgy felcsigázták kedvét, mikor a meztelen bőrön végigsimítva tenyerét véletlenül a finom anyaghoz ért, és a textília meg a bőr valahogy összeadta a két külön minőséget, és izgató, váltakozó tapintású egységgé vált keze alatt. Nagyon kívánta a lány közelségét, szíve mohón és türelmetlenül vert, de gondolatai odaszegezték az esőbe, a terebélyes fa fél-védelme alá. Miért is nem az első, de legalább a második találkozásukkor fészkelt meg benne ez a szorító félelem? Miért ez a hirtelen visszarettenés, hogy a teste béklyóba merevedett? Hiszen eddig minden kedvezően alakult, a virágok, a csókok, a derék melege, az egymás szájából kilopott szavak, a vélemények meglepő egyezése, és az apró perverzciók a minden fékevesztett odaadást némán tűrő ágyban. Ahogy tekintetük találkozott, semmi kétséget nem hagyott, hogy ezúttal tartalommal telhetnek meg a szokásos rítusok formáságai, és olyan tartományba bocsátkoznak be ők ketten, ahol tiltás és szemérem nem létezik, és a szenvedély intim felindulásai, és ugyanakkor az együttléteket bársonyfűgönyként záró csendek, mind egy sokat kutatott harmónia kiegyensúlyozását szolgálják. Eddig a pillanatig, míg a szorító kényszer odahajtotta, mintegy menekvés utat felkínálva számára a fa alá, a nyomát sem lelte lelkében az aggodalomnak. Most pedig ott szobrozik az esőben, ázott tétovaságban, hidegtől és kétségtől reszkető kézzel kapaszkodva a cigarettába, ami lassan a körmére ég, és az időbe, amit sehogy sem tudott megragadni, mert természetét tekintve alig különbözött az ujjai közül felszálló füsttől. Hosszasabb bűvárokodás után elfogott egy gyanúfoszlányt, ami elég érdekesnek és valószínűnek tetszett, hogy akár egy hasonlatot, aprólékosan a részleteire bontsa. A szemek, minden bizonnyal a szemek miatt van az egész. Erőlködés nélkül idézte fel a lány sötétbarna tekintetét, azt a pörköltkává színű, kerek mélyedést, amin leereszkedni oly riasztó, kétséges vállalkozásnak tűnt most előtte. Pedig első találkozásuk alkalmával még édes mélység volt, titokzatos csábítás az alászállásra, a gyönyörre és a közös megértésre. Akkor tudni vélte, mert érezte, hogy a nyíltságot, a feltétlen beengedést észleli benne, de valójában, és erre csak az imént jött rá, nem csak kapu és lehetőség, de torlasz is egyben, zár és védelmi vonal volt ez a szem, amennyit csalókan megmutatott, annyit el is hallgatott, mint egy filmvászon, ami mögé bepillantani merő lehetetlenség. Csillogása engedékenységet, bátorítást és viszonzást ígért, de ott rejtőzött mögötte egy bénító, bizonytalan derengés, a mély barna alatt fenyegető köd szállongott. Nyugtalanította a dolog, mert bárhogya is, a szem a lélek tükre, de itt, úgy vélte, a lélek

gödre lett a szem, a lány kiismerhetetlen természetének sötétsége, olyasmi kirakat, ami se nem sejtett, se nem várt múlt kísértetek és nagyon is jelenvaló árnyak zuga egyszerre. Nem csupán csábító érzékiséget vetített felé, de mint egy beteg, sápadt arc összessége, a tisztátalan kelyhet nyújtotta oda az ő szemének, a rejtett piszok botrányát, amiről ő semmit sem tudott, és szerette volna, ha ez örökre így is marad. Nem volt benne érdekelt, hogy ezeket az árnyakat valaha is megismerje, mert félt, hogy az mindent elrontana közöttük, és ezzel eltörné a kényes bizalom kristályát, amit egymás felajzott nyirkosságával adtak és vettek egymás közt. Ez a gondolat fékezte meg, ez gyötörte be oda a fa alá, és hagyta, hogy csüggedő kézzel újabb cigaretta után kotorásson nedves zsebében. A felhőket kémlelte, szórakozottan, mintha csak arra várna, az égbolt kiderül, és ő a tavasz nyugalomával kiléphet helyéről és nekiindulhat, mintha semmi kínzó közzjáték, semmi helyrehozhatatlan megingás nem történt volna az esős tér és a befűtött szoba vonalán. De eltelt egy méla perc, és ő ismét a szemre gondolt. Mint egy éles horog, úgy akadt meg szívében a töprengés. Muszáj volt találnia egy talapzatot, ahonnan félelme egyáltalán értekezhetővé vált, mert már odáig fajult a dolog, hogy amíg önmagát a megnyugvás, vagy legalább a pusztá beletörődés biztonságába nem helyezi, addig képtelen akár egyetlen lépést is tenni a ház, a lány irányába. A parfümillatot és a combok puha súrlódását ekkor már leértékelte makacs bánkódása az elmúlni képes dolgok hálátlan jellege felett. Hogy minden, mint máris: a megszűnésre törekszik. Mintha csupán az örök lenne szóra méltó az emberben, és a csalogató, röpke örömeért, az álságos, tűnékeny boldogságért mozdulni se kívánna a teste. Egy csapda érzete kelt meg benne, mint kenyérben a savanyú kovász, és ragadós, utálatos képzetek tapadtak immár minden gondolathoz. Egyre dühösebb lett, mert látta, hogy percről percre fújja fel a problémát, és e szorgalommal szemben tehetetlen. Bénult mozdulatlanságban állt, ott rekedt az elszomorító pillanatban, mert rájött, nem ismeri ezt a lányt, látta a lábát, az ölet, simogatta a haját és kipuhította a száját, de nem ismeri őt, nincs bátorsága a szemébe mélyedni, mert nem vállalhatja azoknak a homályos enigmáknak a megfejtését, nem képes elbírní, amit e szem valaha látott, amit oly harsányan takargat. Egy tócsába pöccintette a cigarettavéget, ami szisszenve semmisült meg. Ha most elindul, még eléri a következő buszt, ami visszaviszi őt az egyedüllétbe. Tett néhány tétova lépést az esőben. Végül is, gondolta, és közben érezte, amint önmaga aljas cinkosává lesz, kinek sikerült úgy belenézni egy szembe, hogy nem halt meg rögtön a kudarc felismerésében, hogy minden élőlény megismerhetetlen lényegében, és mindenki örök idegen marad a másik féltve őrzött képtárában, ebben az egyszerre folyton enyésző és megújuló arcképcsarnokban. Sosem hitte volna, hogy a legfájdalmasabb dolog a világon előhúzni egy ázott buszjegyet a kabátzsebből, vagy bármi mást is, ami ebbe a pillanatban még beleférhet, de legfőképp a reményt, igen, úgy hitte, azt lesz a legnehezebb zászlóként újra elővonní.